

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Kaliszu
ul. Częstochowska 12
62-800 Kalisz
tel: 62 75 76 361

Kalisz, 14 lipca 2026r.

Wolny

SKO-4220A/49/26

DECYZJA
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO w Kaliszu

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu w składzie: Krzysztof Sobociński -spr.
Tomasz Ziółkowski
Piotr Graf

Na podstawie art. 138 § 1 pkt. 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (j.t. w Dz. U. z 2023r. poz. 775, ze zm.) oraz art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 72 ust. 1 pkt 3, art. 80 ust. 1. pkt 1, 2 i 3, i art. 82 ust. 1 i 3. ustawy z 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (j.t. w Dz. U. z 2023r. poz. 1094, ze zm.) **Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu** po rozpatrzeniu odwołania z dn. 02.06.2026r. „Zakładów Przemysłu Mięsnego Biernacki” Sp. z o.o. reprezent. przez Prezesa Zarządu p. Marcina Kułaka od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Koźmin Wlkp. z dn. 19 maja 2026r. znak: GK.6220.7.2025 w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na legalizacji istniejącego ujęcia wód podziemnych zlokalizowanego na terenie dz. nr 108 w m. Stara Obra -

-orzeka-

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i umorzyć postępowanie

Uzasadnienie

Wnioskiem z dn. 8 lipca 2025r. inwestor – „Zakłady Przemysłu Mięsnego Biernacki” Sp. z o.o. z/s w Golinie wystąpił do Burmistrza Miasta i Gminy Koźmin Wielkopolski o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na legalizacji istniejącego ujęcia wód podziemnych zlokalizowanego na terenie działki nr 108 w m. Stara Obra, gm. Koźmin Wlkp.

Decyzją z dn. 19 maja 2026r. znak: GK.6220.7.2025 Burmistrz Koźmina Wlkp., umorzył w całości postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację ww. przedsięwzięcia. Jak wynika z uzasadnienia ww. decyzji w dn. 9 września 2019r. znak: GK.6220.27.2018 Burmistrz Koźmina Wlkp. wydał decyzję środowiskową w przedmiocie zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na wykonaniu ujęcia wód podziemnych z otworu neogenu na terenie dz. nr 108 obręb Stara Obra, orzekł realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określił warunki i wymagania techniczne ww. przedsięwzięcia. Z uwagi na powyższe w ocenie organu I instancji w niniejszej sprawie z uwagi na bezprzedmiotowość postępowania (wydanie już dec. środowiskowej w zakresie ujęcia wód podziemnych), zaszła przesłanka w zakresie umorzenia postępowania.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył w imieniu inwestora Prezes Zarządu p. Marcin Kulak

wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu zważyło co następuje.

Materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.2024 poz. 1145 ze zm.) dalej: "u.u.i.ś." lub „ustawa”). Zgodnie z art. 71 ust. 1 u.u.i.ś. decyzja o środowiskowych uwarunkowanych określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Jak wynika przy tym z art. 71 ust. 2 u.u.i.ś., uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: (1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; (2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Ustawodawca wskazuje zarazem w art. 72 ust. 1 pkt 1 i 3 u.u.i.ś., że wydanie wspomnianej decyzji następuje przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót, jak i przed uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Uwaga ta ma istotne znaczenie, gdyż wydanie wymienionych rozstrzygnięć może być konieczne dla realizacji omawianego przedsięwzięcia. Jednocześnie w myśl art. 86 u.u.i.ś. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje wymienione w art. 72 ust. 1 u.u.i.ś. Szczegółowy katalog inwestycji, o jakich mowa w art. 71 ust. 2 u.u.i.ś., został zawarty w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U.2019.1839 z dnia 2019.09.26).

SKO w Kaliszu pragnie zaznaczyć, iż „Istnienie ostatecznej decyzji wydanej w sprawie stanowi przesłankę umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego jedynie wówczas, gdy strona wnosi o wydanie decyzji tożsamej z decyzją uprzednią. Dla przykładu, strona wniosła o wydanie pozwolenia na budowę w odniesieniu do inwestycji, na budowę której zostało już wydane ostateczne pozwolenie. Organ administracji jest wówczas zobowiązany do ustalenia rzeczywistej treści żądania strony, to jest do wyjaśnienia, czy strona żąda uzupełnienia rozstrzygnięcia w trybie art. 111 § 1, czy zmierza do zmiany ostatecznej decyzji w trybie art. 155, czy też jest błędnie przekonana, że zamierzona inwestycja nie jest objęta wcześniej wydanym pozwoleniem na budowę i dlatego żąda wydania kolejnego pozwolenia na budowę. W zależności od dokonanych ustaleń powinno zatem dojść bądź do uzupełnienia lub zmiany wcześniej wydanego pozwolenia, bądź do umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego.” (P. M. Przybysz [w:] Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany, Gdańsk 2026, art. 105. Tożsamość spraw administracyjnych zachodzi w przypadku, gdy występują w nich te same podmioty, dotyczą one tego samego przedmiotu i tego samego stanu prawnego przy niezmienionym stanie faktycznym sprawy (zob. wyrok NSA z 18.01.2022 r., III OSK 694/21, LEX nr 3304235; wyrok WSA w Bydgoszczy z 22.05.2013 r., II SA/Bd 4).

Rzekomej bezprzedmiotowości organ I instancji upatrywał w wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wykonaniu ujęcia wód podziemnych z utworów neogenu na terenie dz. nr 108 obręb Stara Obra w dniu 9 września 2019 r. nr GK.6220.27.2018, podczas gdy wniosek w niniejszej sprawie dotyczył wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegające na legalizacji istniejącego ujęcia wód podziemnych zlokalizowanego na terenie działki nr 108 w m. Stara Obra;

Nie można zatem uznać, iż strona wniosła o wydanie decyzji tożsamej z decyzją uprzednią, jak również nie można uznać, aby wydana w 2019 r. decyzja i wniosek w niniejszej sprawie dotyczyły „niezmienionego stanu faktycznego sprawy”.

Wobec powyższego brak było w ocenie tut. Kolegium podstaw do umorzenia przedmiotowego postępowania.

W kwestii dotyczącej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia zrealizowanego wykształcił się kierunek orzecniczy, który zakłada, że decyzja środowiskowa może być wydana, a ocena oddziaływania na środowisko przeprowadzona nie tylko po rozpoczęciu, ale nawet po zakończeniu realizacji przedsięwzięcia. Jest to stanowisko już ugruntowane i w zasadzie prezentowane jednolicie (por. wyroki NSA: z 18 maja 2016 r., II OSK 1063/15; z 27 sierpnia 2014 r., II OSK 470/13; z 6 marca 2013 r., II OSK 2147/11; z 23 maja 2014 r., II OSK 3013/ 12; z 14 listopada 2013 r., II OSK 1342/

12 i inne). Pogląd ten nie był uzależniony od tego czy zostało wszczęte postępowanie legalizacyjne w trybie ustawy - Prawo budowlane.

W wyroku z dnia 28 października 2016 r., sygn. II OSK 764/ 16 NSA wyjaśnił, że w uzyskaniu decyzji środowiskowej nie chodzi o „dopasowanie” istniejącego użytkowania do ustalanych środowiskowych uwarunkowań, lecz ustalenie tych wymogów od nowa jakoby niezależnie od stanu istniejącego, tak aby jak najlepiej zabezpieczyć środowisko przed znaczącym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko. Oznacza to, że niekoniecznie w każdym przypadku decyzja środowiskowa będzie niejako „akceptowała” stan istniejący.

Jak wskazuje NSA w kolejnym z orzeczeń: „fakt rozpoczęcia realizacji inwestycji nie czyni bezprzedmiotowym postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację określonego przedsięwzięcia inwestycyjnego” - wyrok SN z dnia 26 listopada 2008 r., sygn. akt II OSK 1481/07 (Wyrok NSA z 26.11.2008 r., II OSK 1481/07, LEX nr 746221). W wyroku z dnia 26 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1820/ 11 (Wyrok NSA z 26.10.2011 r., II OSK 1820/ 11, LEX nr 1152061) NSA wskazuje: „Decydujące znaczenie z punktu widzenia celu jakiemu służy postępowanie środowiskowe ma rozstrzygnięcie o warunkach środowiskowych. Jakie muszą zostać spełnione celem umożliwienia podjęcia określonej działalności. Określenie tych uwarunkowań jest celowe nawet po rozpoczęciu realizacji inwestycji”.

Natomiast w wyroku z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II GSK 6/10 (Wyrok NSA z 3.02.2010 r., II GSK 6/ 10, LEX nr 596980) wprost dopuszczono możliwość wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji zrealizowanej:

„1. Rozpoczęcie realizacji inwestycji, a nawet zrealizowanie inwestycji, nie czyni bezprzedmiotowym postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na określoną inwestycję,

2. To, że organ właściwy w sprawach o pozwolenie na budowę może wydać decyzję o pozwoleniu na budowę, jeżeli są spełnione wszystkie warunki do wydania takiej decyzji, w tym wymagania w zakresie ochrony środowiska, nie jest równoznaczne z tym, że po wydaniu takiej decyzji wyłączona jest jakakolwiek możliwość przeprowadzenia oceny oddziaływania inwestycji na środowisko”.

Analiza czy zrealizowanie inwestycji wyklucza możliwość wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach została również przeprowadzona w wyroku z dnia 18 maja 2016 r., II OSK 1063/ 15 (Wyrok NSA z 18.05.2016 r., II OSK 1063/ 15, LEX nr 2108433): „Decydujące znaczenie z punktu widzenia celu jakiemu służy postępowanie środowiskowe ma rozstrzygnięcie o warunkach środowiskowych jakie muszą zostać spełnione celem umożliwienia podjęcia określonej działalności. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, określenie tych uwarunkowań jest celowe nie tylko po wydaniu decyzji zezwalającej na realizację inwestycji, ale nawet po rozpoczęciu jej realizacji. Powyższe stanowisko dominuje w orzecznictwie sądów administracyjnych (porównaj wyroki NSA: z 26.10.2011 r. II OSK 1820/ 11, LEX nr 1152061; z 18.01.2011 r. II GSK 6/10, LEX nr 785428; z 26.11.2008 r. II OSK 1481/07, LEX nr 746221). Zatem kwestia tego czy na działce inwestora jest już zrealizowana inwestycja nie powinna mieć znaczenia, gdyż rolą organu w tego typu postępowaniu jest określenie warunków środowiskowych, jakie winno spełnić dane zamierzenie”.

Pogłębiony wywód w omawianym obszarze został natomiast zawarty w wyroku z dnia 23 maja 2014 r., II OSK 3013/ 12 (wyrok NSA z 23.05.2014 r., II OSK 3013/ 12, LEX nr 1798596): „Dlatego, też w orzecznictwie krajowym stwierdzono, że fakt, iż przedsięwzięcie już funkcjonuje nie uniemożliwia uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (tak NSA w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., II OSK 1342/ 12, CBOSA). Wątpliwości w tym zakresie, jednoznacznie usunął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 listopada 2008 r., sygn. akt II OSK 1481/ 07 (CBOSA). Sąd wskazał na konieczność dokonania wykładni celowościowej i systemowej przed wykładnią gramatyczną przepisu art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, który stanowi odpowiednik obecnie obowiązującego art. 59 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku. NSA stanął na stanowisku, że brak konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia w postępowaniu dotyczącym legalizacji istniejącego obiektu prowadziłby do sytuacji, w której inwestor realizowałby samowolnie inwestycję, a następnie ją legalizował, aby uniknąć

obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na jej realizację. Oczywiście taka sytuacja przeczyłaby zasadzie racjonalnego ustawodawcy i dlatego wykładnia gramatyczna ww. przepisu musi ustąpić przed jego wykładniami celowościową i systemową (par. wyrok NSA z dnia 6 marca 2013 r., sygn. akt II OSK 2147/ 11, CBOSA)".

Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 28.10.2016 r., II OSK 764/16, LEX nr 2154235, wszczęcie tzw. postępowania legalizacyjnego (prowadzonego na podstawie art. 48 i 49 Prawa budowlanego) przed organem nadzoru budowlanego nie stanowi okoliczności warunkującej wydanie decyzji środowiskowej. Zgodnie z ww. stanowiskiem Sądu, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie musi nastąpić wyłącznie po wszczęciu postępowania legalizacyjnego. Następczy charakter decyzji legalizacyjnej oznacza, iż wymóg uzyskania decyzji środowiskowej dotyczy nie tylko etapu postępowania legalizacyjnego, ale i stanu jeszcze przed jego wszczęciem. Inwestor ma bowiem możliwość uzyskania decyzji środowiskowej właśnie w celu jej przedłożenia w postępowaniu legalizującym prowadzonym przez właściwy organ nadzoru budowlanego (zob. Wyrok NSA z 28.10.2016 r., II OSK 764 / 16, LEX nr 2154235).

Dla przedmiotowej sprawy niezwykle trafne jest także kolejne orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2016 r. (II OSK 1063/ 15, LEX nr 2108433), wskazujące organom, że wykładnią gramatyczną nie jest jedyną metodą wykładni interpretacji prawa i bywa, że mimo iż brzmienie przepisu jest jasne, to trzeba sięgnąć do innych rodzajów wykładni, w tym wykładni systemowej i celowościowej, tak aby wydobyć rzeczywiste znaczenie normy prawnej; (...) Decydujące znaczenie z punktu widzenia celu jakiemu służy postępowanie środowiskowe ma rozstrzygnięcie o warunkach środowiskowych jakie muszą zostać spełnione celem umożliwienia podjęcia określonej działalności. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, określenie tych uwarunkowań jest celowe nie tylko po wydaniu decyzji zezwalającej na realizację inwestycji, ale nawet po rozpoczęciu jej realizacji. Powyższe stanowisko dominuje w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyroki NSA: z 26.10.2011 r. II OSK 1820/11, LEX nr 1152061; z 18.01.2011 r. II OSK 6/10, LEX nr 785428; z 26.11.2008 r. II OSK 1481/07, LEX nr 746221). Zatem kwestia tego czy na działce inwestora jest już zrealizowana inwestycja nie powinna mieć znaczenia, gdyż rolą organu w tego typu postępowaniu jest określenie warunków środowiskowych, jakie winno spełniać dane zamierzenie (Wyrok NSA z 18.05.2016 r., II OSK 1063/ 15, LEX nr 2108433).

W podobny sposób wypowiada się Naczelny Sąd Administracyjny w wielu innych sprawach uznając, że decyzja środowiskowa może być wydana, a ocena oddziaływania na środowisko - przeprowadzona także "po fakcie", czyli nie tylko po rozpoczęciu, ale nawet po zakończeniu realizacji przedsięwzięcia. Uzasadniając taki pogląd NSA uwypuklił przede wszystkim aspekt związany ze stosowaniem przepisów regulujących konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w sytuacji zrealizowania samowolnie inwestycji, a następnie jej zalegalizowania: Fakt rozpoczęcia realizacji inwestycji nie czyni bezprzedmiotowym postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację określonego przedsięwzięcia inwestycyjnego (Wyrok NSA z 26.11.2008 r., II OSK 1481/07, LEX nr 746221). Ponadto decydujące znaczenie z punktu widzenia celu jakiemu służy postępowanie środowiskowe ma rozstrzygnięcie o warunkach środowiskowych jakie muszą zostać spełnione celem umożliwienia podjęcia określonej działalności. Określenie tych uwarunkowań jest celowe nawet po rozpoczęciu realizacji inwestycji (Wyrok NSA z 26.10.2011 r., II OSK 1820/ 11, LEX nr 1152061). W wyroku z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II OSK 6/ 10 Naczelny Sąd Administracyjny uznał iż to, że organ właściwy w sprawach o pozwolenie na budowę może wydać decyzję o pozwoleniu na budowę jeżeli są spełnione wszystkie warunki do wydania takiej decyzji, w tym wymagania w zakresie ochrony środowiska, nie jest równoznaczne z tym, że po wydaniu takiej decyzji wyłączona jest jakakolwiek możliwość przeprowadzenia oceny oddziaływania inwestycji na środowisko.

Wartym przytoczenia, dla podkreślenia błędnego rozstrzygnięcia organu, jest także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 sierpnia 2014 r., w którym kwestią sporną także pozostawał fakt dopuszczalności wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia opisanego we wniosku inwestora, w sytuacji trwającego postępowania przed nadzorem budowlanym i

stwierdzonego faktu wykonania inwestycji (Wyrok NSA z 27.08.2014 r., II OSK 470/ 13, LEX nr 1779360): Zasadniczo prawidłowa jest teza wynikająca z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że ustawa (u.o.o.ś.) nie wyklucza wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w stosunku do inwestycji rozpoczętych w warunkach samowoli budowlanej, czy już zrealizowanych. Nie stoi ona przy tym w sprzeczności z tezą, że decyzję wydaje się dla planowanych przedsięwzięć przed uzyskaniem decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 u.o.o.ś. Podstawą takiego stanowiska jest brzmienie art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś., zgodnie z którym wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem nie tylko decyzji o pozwoleniu na budowę czy decyzji o pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego, ale także decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego i decyzji o pozwoleniu na wznowienie robot budowlanych, wydawanych na podstawie ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (obecnie: Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm.). Wydanie decyzji o pozwoleniu na wznowienie robot budowlanych ma miejsce w sytuacjach usuwania samowoli budowlanej i dotyczy przypadków określonych w art. 49 ust. 4 pkt 1 i art. 51 ust. 4 ustawy Prawo budowlane. Należy podkreślić, że zgodnie z powołanymi przepisami prawa budowlanego, wydanie decyzji o pozwoleniu na wznowienie robot może mieć miejsce w przypadku, gdy budowa nie została zakończona. W przypadku, gdy budowa została zakończona, organ nadzoru budowlanego wydaje decyzję o zatwierdzeniu projektu budowlanego (art. 49 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego) lub zatwierdzeniu projektu budowlanego zamiennego (art. 51 ust. 4 Prawa budowlanego). Zgodnie z art. 49 ust. 4a Prawa budowlanego decyzje, o których mowa w ust. 4, mogą być wydane po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli jest ona wymagana przepisami u.o.o.ś. Przedstawiona regulacja nie wyklucza zatem wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w stosunku do przedsięwzięć już zrealizowanych (Wyrok NSA z 27.08.2014 r., II OSK 470/ 13, LEX nr 1779360).

Także z orzecznictwa TSUE wynika jednoznacznie, że brak przeprowadzenia oceny na etapie planowania nie zwalnia państwa członkowskiego z obowiązku dokonania jej na etapie późniejszym. Zaniechanie przeprowadzenia takiej oceny stanowi naruszenie prawa Unii oraz zasady jego skuteczności. Umorzenie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji Przedsięwzięcia w oparciu o uznanie, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dopuszczalne jest jedynie dla inwestycji planowanej, a fakt ukończenia inwestycji wyklucza możliwości jej wydania, w realiach niniejszej sprawy jest również całkowicie błędne i niezasadne także z tego powodu że eksploatacja przedmiotowego ujęcia nigdy się nie rozpoczęła i przedmiotowe ujęcie nie jest i nigdy nie było eksploatowane.

Ponadto zdaniem tut. Kolegium organ I instancji dopuścił się również naruszenia art. 7, 77 i 80 k.p.a. poprzez wadliwe umorzenie postępowania motywowane błędnymi i niewynikającymi z materiału dowodowego ustaleniami lub domniemaniami, a także przesłankami, które wykraczają poza zamknięty katalog podstaw wydania negatywnej decyzji środowiskowej, w szczególności poprzez błędne uznanie, iż przedmiotowe ujęcie było do tej pory rzekomo eksploatowane. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji znalazło się stwierdzenie, iż rozpatrywane ujęcie zostało już zrealizowane „i było do tej pory eksploatowane”.

Eksploatacja przedmiotowego ujęcia nigdy się rozpoczęła i przedmiotowe ujęcie nie jest i nigdy nie było eksploatowane, zaś w aktach sprawy nie ma żadnych materiałów, które potwierdzałyby powyższą tezę.

Z uwagi na powyższe Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu postanowiło orzec jak w sentencji niniejszej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu pragnie zaznaczyć, iż jeżeli organ I instancji nie będzie respektował stanowiska organu odwoławczego zawartego w niniejszej decyzji, SKO w Kaliszu instancji rozważy konieczność wydania w niniejszej sprawie „Postanowienia sygnalizacyjnego”, powiadamiając równocześnie organ nadzoru tj. Wojewodę Wielkopolskiego o zaistniałej sytuacji w aspekcie nierespektowania przez Burmistrza Koźmina Wielkopolskiego stanowiska Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kaliszu.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję służy wnioskującemu i innym stronom skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu (WSA), składany za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kaliszu w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wpis w sprawie wynosi 200 zł. Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów w postępowaniu przed WSA oraz o przyznanie prawa pomocy.

(Krzysztof Sobociński)

(Tomasz Ziolkowski)

(Piotr Graf)

Otrzymują strony - za dowodem doręczenia:

- Odwołujący,
- Strony postępowania zgodnie z art. 49 k.p.a.
- Burmistrz Koźmina Wlkp.,
- Sołtys wsi Stara Obra (tablice ogłoszeń),
- Aa.